

Strach plný kostí

Maminka už čekala u vchodu. S obavou pohlížela na blednoucí nebe. Ještě chvílku a slunce se vyhoupne nad obzor. A Drápík pořád nikde. Konečně se jeho křídla mihla u skály.

„Drápíku! To je dost, že letíš. Vždyť je skoro den. Pojd' honem domů. Cítla jsem takovou úzkost... kost... kost... kost!“

„Úzkost?“ nechápal Drápík. „Co to je? Při úzkosti bolí kosti?“ ptal se opatrně maminky, co ozvěna našeptávala.

„Ale ne,“ pohladila ho drápkem po hlavě. „Úzkost je něco jako strach.... ach... ach... ach...“

